

Chuyện Thăm Mến Của Thiếu Niên

Contents

Chuyện Thăm Mến Của Thiếu Niên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5

Chuyện Thăm Mến Của Thiếu Niên

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, BE (thiếu niên thăm mến không có kết quả, mang tính hiện thực, chút chút bi thương)Tình trạng b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tham-men-cua-thieu-nien>

1. Chương 1

Lễ mừng năm mới chính là thời điểm đánh dấu người kia tròn mười chín tuổi. Đây chính là khoảng thời gian trưởng thành giữa thiếu niên cùng thanh niên, trên môi đã lờ mờ sắc xanh của râu râu mép, cái trán lại vẫn bóng loáng ngây ngô. Nhưng ăn mặc thì như lúc còn ở trường học, áo sơ mi kẻ ca rô đen trắng, áo khoác da màu nâu nhạt, nút áo thì chẳng bao giờ cài hết.

Cậu hôn hờ đi qua gọi hai tiếng “Anh họ!”, người kia không chút để ý. Cậu nghĩ nghĩ một lát, đoạn cầm chút hạch đào nói: “Anh họ, có muốn ăn một chút không”.

Người bên cạnh vỗ mạnh vào đầu hấn, nói: “Em họ cậu gọi cậu kìa”, hấn mới không kiên nhẫn mà đi qua.

Nhóm đàn anh kia đều vừa nói chuyện vừa uống trà, cậu thì ngồi sát bên người hấn, nhìn vài lần lại ngốc ngốc mà kêu “Anh họ”. Đối phương gõ lên bả vai cậu: “Cậu nhích qua bên kia một ít cho tôi còn ngồi”.

Cậu dịch dịch mông một chút rồi vẫn lại sắp qua: “Anh họ, lần trước ở trong trường học quả thật cảm ơn anh”. Lúc này anh họ liền giương mắt nhìn cậu: “Cậu cũng thật quá gây thất vọng. Bọn họ đánh thành như thế mà sao cậu lại không đánh trả?”. Cậu lại ngốc ngốc cười: “Em đánh không lại”. Anh họ “Hừ” một tiếng: “Thật phiền phức!”

Cậu cúi đầu, có chút thương tâm: “Về sau anh họ không học ở trường nữa, sẽ không còn ai giúp đỡ em”.

Cậu chính là như vậy, có thể đem tất cả những điều tốt đẹp mà người kia làm cho cậu trân trọng như bảo vật mà giấu thật sâu trong trí nhớ, cho dù những điều tốt đẹp ấy thực tế vô cùng ít ỏi.

2. Chương 2

Người kia nói: “Sao cậu không xuất ngoại đi”. Cậu nghe thế liền ngăn người, sau đó hiểu được người kia chính là thuận miệng mà nói ra, cũng không có suy nghĩ nhiều đến vậy, cũng không hề biết mình thật sự rất muốn cùng hắn đi nước ngoài, và cũng sẽ không hiểu mình muốn làm như vậy đến tột cùng là vì cái gì.

Cậu đứng lên, đánh bạo kéo lấy tay hắn: “Anh họ, vào trong phòng em một lát nhé, có thứ tốt cho anh xem a!”. “Cái gì thế?”, Đối phương vừa nói vừa phun vỏ hạc đào ra khỏi miệng.

Vào đến trong phòng, cậu mới đem thứ quý báu kia nhẹ nhàng mà nâng niu mang ra, trông nó vô cùng mỏng manh được đặt trong túi plastic. Có màu trắng, xanh non, lại còn hơi phiên phiên sắc hồng.

“Cái gì xem đâu? Uy, trời lạnh thế này đừng nói cậu ngốc đến mức muốn đi chơi điều nhé?”

Cậu nghe thế nhất thời ngẩn ngơ, sau đó nhìn lại, thấy thứ này quả thật rất giống một con điều: “Không phải đâu anh họ, đây là đèn Khổng Minh. Chúng ta đốt lửa bên trong đèn, nó sẽ phồng to ra, cuối cùng giống hệt một cái khinh khí cầu nho nhỏ, còn có thể bay nha”. Sau đó khấn khoản quay sang, biểu tình có một chút cầu xin: “Anh họ, chúng ta sẽ không đi xuống dưới, sẽ ở ngay bên cửa sổ này thả đèn, có được không?”

Đèn rất lớn, cao đến hơn nửa thân cậu, bốn vách đèn mỏng manh giờ đang xếp chồng lên nhau.

Đối phương “Xí” một tiếng khinh thường: “Uy, như thế nào lại dễ phá hỏng như vậy a?”. Quả nhiên đèn lục sắc đã bị chọc thủng một lỗ, hiển nhiên là không dùng được nữa.

Cậu vội vàng nói: “Không có việc gì không có việc gì, anh họ, ở đây còn có màu trắng với màu hồng nữa”.

Sau đó bản thân cậu nhanh nhẹn cầm lấy một chiếc đèn, đem nó trải rộng lên chiếc bàn trong phòng: “Anh họ, chúng ta trước hết viết nguyện vọng của mình lên đây đi, không biết anh có nguyện vọng gì muốn thực hiện?”

Thấy đối phương không trả lời, cậu liền thật cẩn thận mà tự tay viết lên một mặt của chiếc đèn: “Chúc ngài máy bay thuận buồm xuôi gió”, lại trở sang mặt kia viết tiếp: “Chúc ở nước ngoài thân thể khỏe mạnh”.

Còn lại hai mặt, cậu đang định đặt bút muốn viết tiếp, người kia lại mở miệng: “Uy, thế còn cậu đâu?”. Trong lòng cậu liền có một thoáng run rẩy: “Anh họ, em không có gì để viết cả”.

“Vô nghĩa, cứ viết đại vài câu như hi vọng thân thể khỏe mạnh học tập tiến bộ vân vân. Bất quá cậu học tập rất tốt, cũng không cần tiến bộ nữa...”

Cậu một bên cười một bên thật tỉ mỉ mà đem đèn kéo căng ra, để không khí đi vào đem bốn vách đèn phòng to lên, sau đó lấy dây buộc chuôi đèn lại, rồi đi đến bên cửa sổ: “Anh họ, anh giúp em một tay đi”.

Điểm lửa, nhiệt khí lập tức tràn vào bên trong, toàn bộ đèn càng thêm bành trướng, vô cùng tròn trịa.

Chính là khi cậu đem chiếc đèn đẩy ra ngoài cửa sổ, nó lại thẳng tắp mà rơi thẳng xuống.”Nha, nguy rồi nguy rồi, xem ra nhiệt khí còn chưa đủ! Anh họ, em xuống dưới lầu một chuyến, anh trước cứ từ từ chờ ở đây có được không?”

Cậu ngay cả giấy cũng không kịp đổi liền vọt đi xuống. Đèn kia an tĩnh mà làm sáng lên cả một góc vườn hoa nơi nó rơi phải, may mắn không có bị hoa hay cành lá linh tinh gì đâm thủng.

Cậu nhẹ nhàng nâng nó lên, trong chốc lát lại cảm thấy trên tay nhẹ dần, kia đèn Khổng Minh thật chậm rãi bay cao. Bị gió thổi qua, đèn từ từ mà phiêu đảng, thiếu chút nữa đụng vào mặt người đang đứng đó không xa.

“A, anh họ? Anh như thế nào lại xuống dưới này rồi?”

Người kia không để ý đến cậu, ngẩng đầu nhìn đèn Khổng Minh đang chậm rãi bay lên kia, biểu tình trên mặt thoát nhìn trong nháy mắt thậm chí có chút ôn nhu: “Nha, nhìn quả thật rất đẹp”.

Cậu như tranh công mà nhảy nhót xung quanh hắn: “Em đã nói là thứ tốt mà!”. Kết quả lại bị đối phương vỗ đầu: “Hại tôi chưa kịp mang dép lê mà đã chạy xuống dưới đây, chân muốn đông cứng rồi”.

Cậu vội vàng kéo lấy tay hắn: “Chúng ta lên lầu đi, đừng nhìn đèn nữa. Em còn một cái ở trên kia mà”.

Đèn ở trên cầu thang đã bị hỏng rồi. Lúc xuống phía dưới thì không để ý, hiện tại đi lên cảm thấy thực u tối. Cậu không biết nói gì nên cố tìm đề tài: “Anh họ, anh không còn ước nguyện gì muốn viết lên đèn hay sao?”

“Không, cậu cứ tùy tiện mà viết đi”.

“Anh họ, anh có người yêu không?”

“Không, mẹ của tôi bảo cậu hỏi tôi sao?”

“Không đúng không đúng, em cũng không có a. Ý của em là hay chúng ta cùng viết lên trên mặt đèn ước nguyện tìm được người yêu đi”.

3. Chương 3

“Ngây thơ !”

“Đèn Khổng Minh có thể bay tới trời cao nha, thật sự đó”.

Người kia không hề trả lời, nhưng lúc này hiển nhiên kiên nhẫn rất nhiều, cũng bắt chước cậu đem đèn Khổng Minh mở ra, lại cầm đèn lên để cậu đốt lửa. Nhiệt khí lượn lờ bay lên, lưu uẩn trong chiếc đèn khiến nó dần dần tròn lên.

Lúc này cậu đột nhiên nhớ tới: “A, anh họ, chúng ta còn chưa có viết ước nguyện nha!”

Cậu vẫn cho rằng người kia hẳn là sẽ mặc kệ mình, kết quả lại nghe thấy một tiếng rống: “Còn không nhanh đi lấy bút!”

Trong lòng cậu nhảy dựng, sau đó liền bị một loại cảm giác vui mừng nhanh chóng lấp đầy.

Rốt cục chính mình cũng có một thứ khiến hẳn để ý, khiến hẳn thích thú.

Chờ cậu mang bút tới, đèn đã muốn bay ra ngoài cửa sổ.

Người kia đoạt lấy bút, cậu thì ở một bên lải nhải: “Anh họ, viết tên người yêu, người yêu nha”. Nhất thời trên chiếc đèn kia liền hiện lên hai hàng chữ cuồng thảo, cũng không biết thần tiên trên trời có đọc ra được hai hàng chữ kia hay không.

“Anh họ, còn tên của chúng ta ở đâu?”. Nhưng chiếc đèn mang hai cái tên nhìn không rõ kia đã bay lên trời mất rồi.

Làm một việc kì công đến như thế, kết quả lại chỉ là hai cái tên viết tắt nhìn không rõ của hai người yêu nhau được ghi trên đèn Khổng Minh, mà cái đèn ấy, đã bay đi mất.

Nhưng lại có cảm giác giống như...trên chiếc đèn Khổng Minh nọ, chính là lời cầu nguyện trở thành người yêu của nhau của mình và hẳn.

Cho dù biết bản thân chính là ngậy thơ ngu ngốc, vẫn không kiềm chế được mà trong lòng chậm rãi dâng lên một cảm giác làm vành mắt nóng hổi.

Ngơ ngác nhìn theo thẳng đến khi đèn kia đã phiêu du sang một góc trời nào đó, vượt khỏi tầm mắt định đoạt của bản thân.

Quay đầu lại, bên người đã chẳng còn bóng dáng ai kia.

4. Chương 4

Người kia đã trở lại phòng khách tiếp tục gặm hạch đào của hắn. Giống như ôn nhu cùng để ý vừa mới trong nháy mắt đó đều theo đèn Khổng Minh mà ly khai.

Lúc nhỏ xem Ý Thiên Đồ Long Ký , Chu nhi khóc đối Trương Vô Kỵ nói: “Người là a Ngưu, không phải người đã cắn lên tay ta”. Trương Vô Kỵ lúc thiếu niên khi dùng tên giả kêu là a Ngưu, hắn không có cùng Kim Hoa bà bà với Chu nhi đi Kim Xà đảo. Cảnh mới người cũ, nhưng dường như tất cả trong nháy mắt đều lần lượt thay đổi, cuối cùng vẫn là người xa lạ.

Cậu yên lặng đi qua ngồi bên cạnh anh họ: “Anh họ, anh ăn hạch đào a”.

Người kia không hề để ý đến hắn.

Mẹ của anh họ vỗ nhẹ lên đầu cậu một chút: “Em họ nó nói chuyện với con kia, còn không mau trả lời?”

Anh họ miệng đang ngậm một hạt hạch đào, mơ hồ nói: “Phiền chết đi được”.

Cậu chợt cảm thấy bản thân thật đáng chê cười, lại lấy một hạt hạch đào ra gặm.

Trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng, so với đèn Khổng Minh vừa mới sáng ngời lúc này sáng hơn gấp trăm ngàn lần.

Cậu ngồi ngốc một lúc lâu, rốt cuộc cũng chậm rãi hiểu ra được một việc.

Một hồi thẩm mien này của bản thân chính là một chiếc đèn Khổng Minh không thể không dập tắt đi ánh sáng.

Người trong phòng khách này là anh họ, chung quy cũng không phải là người kia.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-tham-men-cua-thieu-nien>